

Mål C-481/19**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

21 juni 2019

Domstol som begär förhandsavgörande:

Corte costituzionale (Italien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

6 mars 2019

Klagande:

D.B

Motpart:

Commissione Nazionale per le società e la borsa (CONSOB)

Saken i det nationella målet

Förfarande för kontroll av huruvida artikel 187- quinquiesdecies i lagdekret nr 58 av den 24 februari 1998 är förenlig med konstitutionen, som har inletts av kassationsdomstolen inom ramen för ett överklagandeförfarande mellan D.B. och Commissione Nazionale per le società e la borsa (den nationella kommittén för företag och värdepappersbörsen) (nedan kallad CONSOB).

Herr D.B. överklagade till kassationsdomstolen den dom från appellationsdomstolen i Rom, som meddelades den 20 november 2013 och som ogillade D.B:s invändning mot CONSOB:s beslut av den 2 maj 2012, genom vilket man ålade D.B. vissa administrativa sanktioner till följd av de administrativa överträdelserna som finns stadgade i artikel 187-bis (1) (a) och (c) och artikel 187-quinquiesdecies i lagdekret nr 58/1998, enligt den version som var i kraft vid den tidpunkt.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Den exakta tolkningen och giltigheten av artikel 14.3 i direktiv 2003/6/EG, som fortfarande är tillämplig i tiden (*ratione temporis*), och artikel 30.1(b) i förordning (EU) nr 596/2014. Särskilt om dessa artiklar ska tolkas på så sätt att de gör det möjligt för en medlemsstat att inte straffa en enskild som vägrar svara på frågor från den behöriga myndigheten, från vars svar dennes ansvar för en överträdelse som bestraffas med straffrättsliga påföljder eller administrativa sanktioner kan fastställas, som är av ”besträffande” karaktär. I händelse av nekande svar (på den första frågan), blir nästa fråga om dessa bestämmelser är förenliga med artiklarna 47 och 48 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), även i ljuset av praxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europadomstolen) rörande artikel 6 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (nedan kallad Europakonventionen) och gemensamma konstitutionella traditioner i medlemsstaterna.

Den rättsliga grunden utgörs av artikel 267 FEUF.

Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

a) Ska artikel 14.3 i direktiv 2003/6/EG, som är fortfarande tillämplig i tiden (*ratione temporis*), och artikel 30.1 b i förordning (EU) nr 596/2014 tolkas på så sätt att det är möjligt för medlemsstaterna att inte straffa den som vägrar besvara frågor från den behöriga myndigheten, av vars svar kan fastställas ansvar för en överträdelse som straffas med en administrativ sanktion av ”straffrättslig” karaktär?

b) I händelse av nekande svar på den första frågan – är artikel 14.3 i direktiv 2003/6/EG, som är fortfarande tillämplig i tiden (*ratione temporis*), och artikel 30.1 b i förordning (EU) nr 596/2014 förenliga med artiklarna 47 och 48 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, även mot bakgrund av praxis från Europadomstolen rörande artikel 6 i Europakonventionen och medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner, i den mån dessa artiklar ålägger påföljder till den som vägrar besvara frågor från den behöriga myndighet från vars svar kan fastställas ansvar för en överträdelse som bestraffas med administrativa sanktioner av ”straffrättslig” karaktär?

Anförda unionsbestämmelser

Artikel 14.1 och (3) i direktiv 2003/6/EG.

Artikel 12.2 b i direktiv 2003/6/EG.

Artikel 23.2 b i förordning (EU) nr 596/2014.

Artikel 30.1 b i förordning (EU) nr 596/2014.

Artiklarna 47, 48 och 52 (3) i EU-stadgan om de grundläggande rättigheterna.

Anförda nationella bestämmelser

Artikel 187 quinquiesdecies i lagdekret nr 58/1998 om skydd för Banca d'Italia (Italiens centralbank) och CONSOB:s tillsynsverksamhet. Dels noteras den version som är tillämplig på de omständigheterna som är föremål för huvudförandet, som lyder: «Bortsett från de fall som anges i artikel 2638 i civilprocesslagen, ska enskilda som inte uppfyller CONSOB:s krav inom de angivna tidsramarna, eller fördröjer CONSOB:s fullgörande av sina uppgifter, påföras en administrativ sanktionsavgift mellan 50 000 och en miljon euro» enligt vilken den administrativa sanktionsavgiften mellan 50 000 och en miljon euro för vägran att svara under förhöret som fastställs av CONSOB. Dels (noteras) den version av artikeln i fråga, ändrad genom lagdekret nr 129/2017, där det i punkt 1 föreskrivs följande: »Bortsett från de fall som avses i artikel 2638 i civilprocesslagen, ska enskilda som inte uppfyller kraven från Banca d'Italia och CONSOB eller inte samarbetar med dessa myndigheter i syfte att låta dem utföra sina tillsynsuppgifter eller fördröjer uppfyllandet av dessa, sanktioneras enligt denna artikel».

Artikel 187-octies (3) (c) i lagdekret nr 58/1998 om de funktioner som tillskrivs CONSOB, som omfattar befogenhet att »hålla förhör med enskilda som kan vara informerade kring sakförhållandena».

Artikel 187-bis (1) (a) och (c) i lagdekret nr 58/1998, som föreskriver administrativ överträdelse av insiderhandel.

Artikel 184 i lagdekret nr 58/1998, som föreskriver brott mot insiderhandel.

Republiken Italiens konstitution, särskilt: Artikel 24 andra stycket, artikel 111 andra stycket, som fastställer principen om jämlikhet mellan parterna i förfarandet, artikel 117 första stycket, vilken föreskrivs att »lagstiftningsmakten ska utövas av staten och regionerna med iakttagande av konstitutionen samt de skyldigheter som följer av gemenskapens rättsordning och av internationella åtaganden och artikel 11, som medger »inskränkningar i suveräniteten som är nödvändiga för en ordning som säkerställer fred och rättvisa bland nationerna».

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i det nationella målet

- 1 Till följd av ett sanktionsförfarande mot D.B., har CONSOB, genom beslut av den 2 maj 2012, tillämpat vissa administrativa sanktioner i lagdekret nr 58/1998, särskilt artikel 187 bis (1) (a) och (c) om insiderhandel och artikel 187-quinquiesdecies, för att D.B. ett flertal gånger hade skjutit upp datumet för det

förhör han hade kallats till, och när D.B. väl hade inställt sig (till förhör) hos CONSOB, hade D.B. vägrat besvara de frågor som ställts till honom. Den sistnämnda bestämmelsen bestraffar ”enskilda som inte uppfyller CONSOB:s krav inom de angivna tidsramarna eller fördröjer CONSOB:s fullgörande av sina uppgifter”. Bestämmelsen har införts av den italienska lagstiftaren för att genomföra den allmänna skyldigheten om att samarbeta med tillsynsmyndigheten enligt artikel 14.3 i direktiv 2003/6/EG.

- 2 I ett separat straffrättsligt förfarande har D.B. anklagats för insiderbrott enligt artikel 184 i lagdekret nr 58/1998. För det brott har D.B. förhandlat påföljd med åklagarmyndigheten om elva månaders fängelse villkorligt och böter på 300,000 euro, som utdömts av utredningsdomaren av Tribunale di Milano (förstainstansrätten i Milano) den 18 december 2013.
- 3 D.B. överklagade CONSOB:s beslut av den 2 maj 2012 till appellationsdomstolen i Rom genom att bland annat göra gällande rättsstridigheten av den sanktion som ålagts honom enligt artikel 187- quinquiesdecies. Appellationsdomstolen i Rom ogillade överklagandet genom dom som meddelades den 20 november 2013.
- 4 D.B. överklagade appellationsdomstolens dom till kassationsdomstolen. Kassationsdomstolen tog, genom beslut nr 54 från 2018, upp frågan om artikel 187- quinquiesdecies förenlighet med konstitutionen inför författningsdomstolen.

Viktiga argument som lagts fram av kassationsdomstolen i samband med frågan om grundlagsförenlighet

- 5 Kassationsdomstolen anför inte endast att artikel 187-quinquiesdecies eventuellt kan strida mot nationella grundlagsbestämmelser, nämligen artikel 11, artikel 24 andra stycket, artikel 111 andra stycket och artikel 117 första stycket i den italienska grundlagen, utan även med Europakonventionen, den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter (nedan kallad ”internationella konventionen”) och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.
- 6 Å ena sidan, gör kassationsdomstolen gällande att artikel 187-quinquiesdecies, som har införts av den italienska lagstiftaren för genomförandet av skyldigheten att samarbeta med tillsynsmyndigheten enligt unionens sekundärrätt, nämligen artikel 12 (2) (b) respektive 14 (3) i direktiv 2003/6/EG, kan vara författningsstridig i den del den straffar underlåtenheten att uppfylla CONSOB:s krav inom de angivna tidsramarna eller orsakat en försening i CONSOB:s utförande av sina uppgifter, även om det skulle handla om en aktör som är föremål för CONSOB:s undersökning rörande en eventuell begången överträdelse, som straffas med en sanktion av betydande straffrättslig karaktär.
- 7 Vidare undrar kassationsdomstolen huruvida ovannämnda skyldighet om att samarbeta (med tillsynsmyndigheten), för det fall den anses vara tillämplig för samma aktör mot vilken undersökningen äger rum, är förenlig med artikel 47.2 i

stadgan om de grundläggande rättigheterna, med artikel 6 i Europakonventionen och artikel 14 i den internationella konventionen. I detta hänseende, noterar kassationsdomstolen, å ena sidan, att Europakonventionen och den internationella konventionen erkänner, både implicit och explicit, varje enskilds rätt att inte behöva vittna mot sig själv och rätten att tåga, även inom ramen för ett administrativt förfarande som syftar till att ålägga en sanktion av betydande "straffrättslig" karaktär, såsom det förfarandet som utförs av CONSOB gentemot D.B. Å andra sidan påminner kassationsdomstolen att rättsreglerna i lagdekret n. 58/1998 omfattas av unionsrättens tillämpningsområde enligt artikel 51 i stadgan om de grundläggande rättigheterna och att ordalydelsen i artikel 47.2 i den sistnämnda är väsentligen överlappande med den som föreskrivs i artikel 6 första stycket i Europakonventionen. Därför måste artikel 47 tolkas, enligt artikel 52.3 i EU-stadgan om de grundläggande rättigheterna, konformt med Europadomstolens tolkning av nämnda artikel 6.

- 8 Enligt kassationsdomstolen bör "rätten att tåga" och, mer allmänt, rätten till försvar inte bara gälla beträffande straffrättsliga förfaranden utan också beträffande förhör som beordras av CONSOB inom ramen för sin tillsynsverksamhet, vilket kan föregå inledandet av ett sanktionsförfarande av "straffrättslig" karaktär gentemot den som identifierats ha begått överträdelsen. Kassationsdomstolen anser att en enskild som anklagas för insiderhandel bör erkännas rätten att inte behöva tvingas, genom hot av att åläggas en ekonomisk påföljd, såsom i D.B.:s fall, lämna uttalanden som kan senare användas som bevis mot denne.
- 9 Till stöd för denna tolkning gör kassationsdomstolen gällande artikel 24 i den italienska grundlagen, artikel 6 i Europakonventionen, som den har tolkats av Europadomstolen och praxis från Europeiska unionens domstol (nedan kallad EU-domstolen) inom området för konkurrensskydd. Från EU-domstolens praxis kan urskiljas principen om att kommissionen inte kan ålägga ett företag skyldigheten att tillhandahålla svar genom vilka företaget föranleds erkänna att denna har begått en överträdelse, utan det åligger kommissionen att tillhandahålla bevis för att en överträdelse har skett.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

- 10 Författningsdomstolen anser att frågan om förenlighet med konstitutionen, som presenteras av kassationsdomstolen, består huvudsakligen i att undersöka om det, enligt artikel 187-quinquiesdecies, är förenligt med konstitutionen att bestraffa, inom ramen för ett förhör som beordras av CONSOB vid utövande av sin tillsynsverksamhet, en enskild som vägrar svara på de frågor från vars svar kan fastställas ansvar och, särskilt, fastställa om "rätten att tåga", som kassationsdomstolen har hänvisat till, inte bara är tillämplig vad gäller straffrättsliga förfaranden utan även vid de förhören som beordras av CONSOB.

- 11 Först och främst konstaterar författningsdomstolen att i den italienska rättsordningen har tillämpningsområdet för artikel 187- quinquiesdecies, till följd av lagdekret nr 129/2017, utvidgats till att även bestraffa inte endast dem som inte uppfyller myndighetens krav eller försenar myndighetens fullgörandet av sin uppgifter utan mer allmänt, även dem som inte samarbetar med myndigheterna för att dessa ska kunna genomföra sina tillsynsuppgifter. En av CONSOB:s tillsynsuppgifter enligt artikel 187-octies (3) (c) i lagdekret nr 58/1998 är befogenheten att ”genomföra ett förhör” mot ”den som är informerad kring de faktiska omständigheterna”. Det finns dock ingen rätt att avstå från att svara för den som CONSOB redan har identifierat som den som möjligen begått överträdelsen, och vars utredning omfattas av myndighetens behörighet och som kan bestraffas med en administrativ sanktion av väsentligen ”straffrättslig” karaktär.
- 12 Å ena sidan noterar författningsdomstolen att en eventuell förklaring om att artikel 187-quinquiesdecies är författningsstridig kan riskera att hamna i konflikt med samma unionsrättsliga rättighet, särskilt med den skyldighet som för närvarande uppstår genom artikel 30.1 b i förordning nr 596/2014 som har upphävt och ersatt direktiv 2003/6/EG, eftersom artikel 187 quinquiesdecies har införts i den italienska rättsordningen till följd av en specifik skyldighet från EU:s sekundärrätt. Å andra sidan, är det tveksamt om ovannämnda skyldighet enligt EU:s sekundärrätt är förenlig med artiklarna 47 och 48 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, som också verkar erkänna en grundläggande rättighet för den enskilde att inte vittna mot sig själv och att inte vara tvungen att lämna uttalanden av erkännande karaktär, inom samma gränser som följer av artikel 6 i Europakonventionen och artikel 24 i grundlagen.
- 13 Med hänvisning till dessa bestämmelser i stadgan och i en anda av lojalt samarbete mellan nationella domstolar och europeiska domstolar när det gäller att fastställa gemensamma nivåer för skyddet av de grundläggande rättigheterna – ett mål som är av största vikt i ett område som är föremål för en harmonisering av lagstiftningen, såsom området i fråga – anser författningsdomstolen att det är nödvändigt att, innan beslut fattas i frågan om förenlighet med konstitutionen, fråga EU-domstolen om den exakta tolkningen och, i förekommande fall, giltigheten av artikel 14.3 i direktiv 2003/6/EG, eftersom den fortfarande är tillämplig i tiden (*ratione temporis*) och artikel 30.1 b i förordning (EU) nr 596/2014, i ljuset av artiklarna 47 och 48 i EU-stadgan om de grundläggande rättigheterna.
- 14 Till stöd för sitt hänskjutande erinrar författningsdomstolen först och främst om att alla bestämmelser i den italienska konstitutionen, Europakonventionen, den internationella konventionen och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna som åberopats av kassationsdomstolen utmynnar i erkännandet av den enskildes rätt att inte behöva vittna mot sig själv och inte behöva tvingas göra uttalanden av erkännande karaktär (*nemo tenetur se ipsum accusare*). Enligt författningsdomstolen kan denna rätt emellertid inte i sig rättfärdiga att den enskilde vägrar närvara vid förhöret som beordras av CONSOB

eller dennes otillbörliga dröjsmål med att ställa in sig vid förhöret, under förutsättning att den enskilde säkerställs – till skillnad från vad som har hänt i förfarandet mot D.B., rätten att inte behöva svara på de frågor som ställs under själva förhöret.

- 15 Författningsdomstolen hänvisar också till sin fasta praxis när det gäller den tilltalades ”rätt att tiga”, enligt vilken denna rätt, även om den inte uttryckligen framgår i konstitutionen, betraktas den som en ”nödvändig följd av okränkbarhet av rätten till försvar” och garanterar den tilltalade möjligheten att vägra underkasta sig förhör och, mer allmänt, rätten att inte behöva besvara frågor från domstolen eller den utredande myndigheten. Författningsdomstolen konstaterar särskilt att den hittills aldrig har ombetts bedöma huruvida och i vilken utsträckning den ovannämnda rätten att tiga, som är en del av den enskildes oförytterliga rättigheter och som utmärker den italienska konstitutionella identiteten, också är tillämplig inom ramen för administrativa förfaranden som syftar till att ålägga sanktioner som är av ”straffrättslig” karaktär enligt Engelkriterierna. Vid flera tillfällen har författningsdomstolen konstaterat att de enskilda garantierna som erkänns på det straffrättsliga området av Europadomstolen och av italienska grundlagen även omfattar administrativa sanktioner av ”straffrättslig” karaktär, särskilt de administrativa sanktionerna som föreskrivs i den italienska lagen om insiderhandel som utgör, på grund av deras särskilda ingripande karaktär, åtgärder av ”straffrättslig” karaktär, vilket har bekräftats av EU-domstolen (dom av den 20 mars 2018, C-596/16 och C-597/16, Di Puma och Consob, punkt 38).
- 16 Därefter återupptar författningsdomstolen det argument som kassationsdomstolen anfört, enligt vilket det förefaller rimligt att säkerställa den som anklagas för insiderbrott samma rätt till försvar som den italienska grundlagen garanterar den enskild som misstänks ha begått ett brott. Enligt författningsdomstolen gäller ett sådant övervägande särskilt eftersom det finns en risk för att den enskild som är misstänkt för en administrativ överträdelse skulle kunna bidra till en straffrättslig anklagelse mot sig själv, till följd av att denne måste samarbeta med tillsynsmyndigheten enligt italiensk rätt och EU:s sekundärrätt.
- 17 I detta avseende påminner författningsdomstolen att den italienska rättsordningen anger insiderbrott som en administrativ överträdelse (artikel 187 bis i lagdekret nr 58/1998) och som ett brott (i straffrättslig bemärkelse) (artikel 184 i det ovannämnda lagdekretet). Båda dessa förfaranden kan påbörjas och fortlöpa parallellt, såsom har varit fallet med D.B., i den mån detta är förenligt med principen om *ne bis in idem* (se punkterna 42–63 i EU-domstolens dom av den 20 maj 2018, C-537/16, Garlsson Real Estate SA m.fl.). Även om det inte är tillåtet att i det straffrättsliga förfarandet använda de uttalanden som lämnats till myndigheten utan de garantier som härleds från rätten till försvar, inklusive den enskildes rätt att inte behöva svara, kan sådana uppgifter, som erhållits av myndigheten genom att hota om sanktion vid bristande samarbete, i praktiken ge myndigheten viktig information i syfte att erhålla ytterligare bevis på olagligt

beteende, som också är avsedda att användas i den efterföljande straffrättsliga prövningen mot gärningsmannen.

- 18 Författningsdomstolen hävdar sedan att de tvivel som väckts av kassationsdomstolen förstärks av Europadomstolens praxis rörande artikel 6 i Europakonventionen, enligt vilken rätten att inte vittna mot sig själv och inte tvingas lämna uttalanden av erkännande karaktär omfattar rätten, för alla som är underkastade ett administrativt förfarande som kan leda till sanktioner av ”staffrättslig” karaktär, att inte vara skyldiga, under hot av en påföljd i händelse av bristande efterlevnad, att tillhandahålla svar som kan ge fastställa deras ansvar (se domen av den 4 oktober 2005, Shannon mot Förenade kungariket, punkterna 38–41 respektive domen av den 5 april 2012, Chamaez mot Schweiz, punkterna 50–58). I detta avseende erinrar författningsdomstolen om Europadomstolens dom i målet J.B. mot Schweiz, i vilket det ansågs behöva att erkänna alla de garantier som Europakonventionen säkerställer inom det straffrättsliga området, särskilt ”rätten att tåga”, till förmån för en enskild gentemot vilken det pågick en utredning om skattebrott och gentemot vilken har ålagts ekonomiska påföljder av ”staffrättslig” karaktär, eftersom denne hade underlåtit att svara på de begärandena om klargörande från myndigheten som var ansvarig för utredningen.
- 19 Författningsdomstolen åberopar också EU-domstolens praxis när det gäller rätten att tåga och konkurrensbegränsande beteenden, enligt vilken det finns en skyldighet för företag att lämna alla de uppgifter till kommissionen som rör saken i utredningen, att uppfylla kommissionens begäran om att få ta del av redan befintliga handlingar och att svara på frågor av rent faktiskt slag. Dessa skyldigheter utgör inte ett åsidosättande av rätten till försvar under förutsättning att företaget inte ställs frågor som syftar huvudsakligen till att företaget medger att det har begått överträdelsen, med tanke på att det är kommissionens uppgift att tillhandahålla bevisning i detta avseende (se domarna av den 18 oktober 1989, C-374/87, Orkem, punkt 27, 29 juni 2006, C-301/04 P, SGL Carbon AG, punkterna 40 och 44–49, och av den 20 februari 2001, T-112/98, Mannesmannröhren-Werke AG, punkterna 77–78). Enligt denna rättspraxis strider inte skyldigheten att besvara kommissionens frågor mot rätten till försvar eller rätten till en rättvis rättegång, eftersom det nämligen inte finns någonting som hindrar mottagaren från att senare under det administrativa förfarandet eller under ett förfarande vid gemenskapsdomstolen utöva sin rätt till försvar och därvid påvisa att omständigheterna i svaren (...) har en annan innebörd än den som kommissionen lagt till grund för sitt beslut. (se domarna av den 20 februari 2001, T-112/98, punkterna 77–78 och av den 29 juni 2006 i mål C-301/04 P, punkterna 44–49).
- 20 Författningsdomstolen konstaterar dock att den ovannämnda praxis från EU-domstolen har bildats i förhållande till juridiska personer och inte till fysiska personer, i stor utsträckning före antagandet av stadgan om de grundläggande rättigheterna, vilken erkänns samma rättsliga status som fördragen. Dessutom enligt författningsdomstolen förefaller denna rättspraxis inte vara förenlig med de administrativa sanktioners ”staffrättsliga” karaktär som föreskrivs i den italienska lagen om insiderhandel, och är inte heller i linje med Europadomstolens praxis,

som istället tycks erkänna en betydligt större utvidgning av den tilltalades rätt att tåga, även inom ramen för administrativa förfaranden som syftar till att införa sanktioner av ”straffrättslig” karaktär.

- 21 På samma sätt konstaterar författningsdomstolen att frågan om huruvida artiklarna 47 och 48 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, i ljuset av ovan redovisade praxis från Europadomstolen rörande artikel 6 i Europakonventionen, ställer krav på den tilltalades rätt att tåga även inom ramen för administrativa förfaranden som kan leda till tillämpning av sanktioner av ”straffrättslig” karaktär, aldrig har behandlats av EU-domstolen. Även EU:s sekundärrätt har hittills inte gett något svar på denna fråga, utan den har istället avsiktligt lämnats öppen genom Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/343 (se skäl 11).
- 22 Mot bakgrund av ovanstående förklarar författningsdomstolen att det är nödvändigt att klargöra om artikel 14.3 i direktiv 2003/6/EG och artikel 30.1 b i förordning (EU) nr 596/2014 bör tolkas på så sätt att de tillåter medlemsstaten att inte bestraffa en enskild som vägrar besvara frågor från den behöriga myndighet från vars svar kan fastställas ansvar för en överträdelse som bestraffas genom straffrättsliga påföljder eller administrativa sanktioner av ”straffrättslig” karaktär. Detta gäller även uttrycket ”i enlighet med den nationella lagstiftningen” av medlemsstaterna, som återfinns i artikel 14.1 i ovannämnda direktiv respektive ”i enlighet med nationell rätt” som det hänvisas till i artikel 30.1 i ovannämnda förordning, vilka i vart fall tycks inte påverka behovet av att iaktta de standarder för skydd av grundläggande rättigheter som erkänns i medlemsstaternas rättsordningar, under förutsättning att dessa är starkare än dem som medges enligt unionsrätten.